

Ionuț Caragea

M-am născut pe Google

Stef

Cuvânt înainte

Peștișorul de aur

Cunoscut drept poetul născut pe Google, Ionuț Caragea, de altfel un împătimit cititor și scriitor de ficțiune, ne dezvăluie că între el și Dumnezeu s-a creat un link prin care se hrănește, prin care *downloadează* poezie. Era internetului îl marchează profund pe autor, însă versurile sale puternice vin din viața lui, din viața noastră, distanțându-se de simpla maculatură care inundă astăzi literatura. Cu rimă sau nu, poeziile sale sunt menite să rămână. Mesajul transmis este făcut să ni se întipărească adânc în minte. Și chiar dacă serverul va pica, Ionuț Caragea va rămâne poet, evocând ca și în „poemul pixului” relația intimă dintre suflet și hârtie.

Ionuț Caragea s-a născut pe Google, dar nu îi este sortit să moară pe el. Ferestrele pe care le-a „deschis pur și simplu din greșeală” l-au purtat, ca și în cazul de față, spre tipografia. Se pare că Dumnezeu nu este orb și i-a pregătit autorului un destin special, așa cum este și scrierea sa. Fiecare avem un geniu înlăuntru al ființei noastre și, paradoxal, pentru a-l descoperi, este nevoie să mergem până la capătul lumii. Acolo, înconjurat de străini, izolându-se între patru pereți, omul își aduce aminte că la început a fost cuvântul. El însuși devine Creatorul.

Prefațându-i al doilea volum de versuri, constat că biciuitul de muze Ionuț Caragea se autoclaustrează, faptă pedepsită de lege prin lumile terestre, dar nu și în perimetrele celeste. Să fi descoperit poetul acel colț neștiut de nimeni în care fericirea nu depinde decât de sine? Liniștea claustrofobă este prizonieră în camera cu chirie: inima sa. Poetul bate din poartă în poartă, așteptând să-i răspundă cineva și să strângă de pe ici, de pe colo, puțină iubire.

Palmele poetului sunt drumuri de piatră filozofală între viață și moarte. Ionuț Caragea își retează cu barda degetele care-i scrijelesc poemele, se bucură și aplaudă. Este pe deplin conștient de faptele sale și mai mult de atât este un chirurg al propriei suferințe. El taie

și tot el repară. Dumnezeu i-a dat mână liberă de a se juca cu propria viață și de a experimenta puterea cunoașterii. Dar această cale spre pustia adevăratei maturități îl transformă într-un Sisif modern. Muntele său imaginar, Snowdon, pe care se cățăra pe Lună în volumul *Delirium Tremens*, este acum situat pe orizontala marină înșesată cu valuri de idealuri. Dincolo de esența durerilor calme, poetul își strigă și-și caută Dumnezeu. Se pare că individul etern îi ascultă răcnete, dar nu-i răspunde. Sau poate că bătrânul își râde în barbă: Ionuț, Sisif te-ai voit, Sisif să rămâi! Nu m-aș mira deloc dacă plătindu-și taxa pentru intrarea în paradis, îl va auzi clar pe Dumnezeu spunându-i lui Petre: nu-i deschide !

Dar poetul mai are un as în mânecă. Își va tortura dușmanii imaginari și va transforma moartea într-o adevărată muză, iubind-o bestial. Este surprinzător felul în care Ionuț Caragea reușește să treacă de la o stare sufletească la alta, schimbându-și în același timp și stilul poetic, fie ancorat în clasicism, fie în postmodernism, fie în lumea informaticii. Care sunt limitele nonconformismului său? Va sări mereu pe trambulina viselor, între teluric și celest, sau va contempla în liniștea nopții alături de lumânarea sa, cel mai fidel dintre cititori?

Neresemnat, poetul își duce jugul poetic mai departe. Întors precum soldatul John, de pe frontul nevăzut al destinului pe întinderile abisale ale unui vis cu purici, Ionuț Caragea își dedică viața muzelor hibride, femeia de aer și femeia-liră. Undeva, pe orbita imaginației metafizice, Ioana, femeia-vărsător se înfiripează drept eterna sa iubire.

Și ca tot omul, trece cu verbul poetic printre anotimpurile dorurilor și prin fantasmale existențialismului. Însă volumul nu-i gata. Balaurul Colombré se trezește, iar poetul ticluiește un deznodământ spectacular: avem nevoie de cuvinte?

Poetul Ionuț Caragea este născut pe Google, nu făcut. Nașterea sa poetică s-a produs în vârtoarea suferinței. În definitiv, din această luptă de-a lupta între tânărul și Marea, câștigătorul sunt eu. Am prins în plasă micul mare peștișor de aur.

George Filip
decembrie 2006, Montréal